

'De schaar in mijn Margiela'

Stef Driesen: 55 jaar / studeerde vrije grafiek en schilderkunst / raakte dankzij Raf Simons binnen bij een galerie in L.A. / maakt gelaagde minimalistische schilderijen met een donker randje / zit er niet mee in om zijn Margiela te customizen met een schaar / woont en werkt in Brussel

“Al sinds mijn tienerjaren gebruik ik kleding als expressiemiddel. Ik verfde, verstelde en verknipte mijn kleren. In zekere mate doe ik dat nog steeds. Zo had ik een stuk van Maison Martin Margiela, maar de kraag vond ik oncomfortabel hoog, dus knipte ik die af. Dat is voor mij geen heilig-schennis. Intussen schilder ik zelfs in dat mouwloze vest. Ik koop geen speciale kleren om in te schilderen. Een schort of een overall draag ik ook niet. Ik werk gewoon in mijn oude kleren. De liefde voor mode kreeg ik mee van thuis. Mijn moeder kleedde mijn broer, mijn zus en ik echt als prinsjes en prinsesjes. Op een oude foto dragen we een cape, een hoedje en lakschoentjes. Prachtig gewoon. Toen ik later in het Antwerpse uitgaansleven designers leerde kennen,

ben ik nog dieper in de modewereld gedoken. Ik kreeg er goede vrienden, zoals stylist Olivier Rizzo en ontwerper Raf Simons. Om het half jaar ging ik mee naar de shows in Parijs. We werkten ook samen. Zo beschilderde ik enkele kledingstukken voor zijn wintercollectie 2003-04, gebaseerd op het archief van Peter Saville, de designer die werkte voor bands als New Order. En mijn werk stond in zijn jubileumboek *Redux*. Nu Raf niet meer in Antwerpen woont, is het contact moeilijker. Maar ik blijf zijn werk volgen. Zijn eigen lijn blijft mijn favoriete merk. Het was ook Raf Simons die me het duwtje gaf om voluit voor het kunstenaarschap te gaan. Hij toonde mijn werken aan Marc Foxx, een bevriende galerist in L.A.. Die was enthousiast en daarna ging het snel.

Ik verkocht internationaal aan verzamelaars en musea en had verschillende tentoonstellingen. Dat was in 2004. Tot die tijd combineerde ik mijn kunstenaarschap met een job als huisschilder. Hoeveel ik ook van mode hou, een shopaholic ben ik nooit geweest. Af en toe kocht ik zeker designerstukken, en soms deed ik me daar financieel pijn voor. Maar ik heb altijd meer plezier gehad in het zien dan in het hebben. Ik heb ook altijd een voorkeur gehad voor versleten kleren. Daarom kocht ik vroeger ook veel tweedehands. Nu shop ik nog amper. Ik ben op een leeftijd gekomen waarop ik kleren genoeg heb. Soms passeert er een stuk dat ik mooi vind, maar ik ga er niet naar op zoek.”

Stef Driesen is verbonden aan de Brusselse galerie Greta Meert.

'Een sober uniform'

Jeff Kowatch: 56 jaar / is opgeleid als acteur / groeide op in de VS en kwam begin jaren 2000 naar België voor de liefde / is zenboeddhist en mediteerde jarenlang vier uur per dag / draagt Belgische designermode en een witte Margiela-stofjas om die te beschermen

“Een Gap-T-shirt en een Acne-jeans, zo ziet mijn dagelijkse schilderstenue eruit. Vroeger droeg ik altijd Levi's, maar daar was ik op uitgekeken. Iemand tipte me om Acne-jeans eens te proberen. Sindsdien ben ik *hooked*. Liefst koop ik ze in hun prachtige winkel in Parijs. Van mijn T-shirts sla ik een voorraad in, telkens als ik in New York ben. Op de dagen waarop ik een afspraak heb, bijvoorbeeld met een galerist of verzamelaar, draag ik mijn designerkleren, meestal van Maison Martin Margiela. Ik hou van Margiela, omdat het als een uniform is. De soberheid spreekt me aan. Om te voorkomen dat mijn mooie kleren onder de verfspatten zitten, draag ik een witte stofjas. Precies dezelfde als de stofjas die de Margiela-werknemers dragen. Eigenlijk

is die niet te koop. Maar Nicola Vercaeye, de eigenaar van de Brusselse Margiela-winkel, bestelde die voor mij. Het was mijn lievelingswinkel. Maar helaas sloot hij zijn deuren. Verder winkel ik graag bij Sonja Noël van Stijl. Vroeger kocht ik daar ook Dries Van Noten. Hij maakte fantastische sweaters en sjaals. Maar persoonlijk vind ik zijn mannenkleding de laatste jaren te vrouwelijk en te floraal. Ik schilder al sinds mijn tiende, maar op mijn achttiende belandde ik via een vriend op een toneelopleiding. In die periode liep ik af en toe ook catwalkshows. Modetrends volg ik niet, maar ik hou wel van kleren. Ik kijk graag naar hoe ze gemaakt zijn. En de kleuren inspireren me ook voor mijn schilderkunst.

Het is dankzij de mode dat ik in België belandde. Ik ontmoette mijn Belgische vrouw namelijk op een overzichtsexpo van Giorgio Armani in het Guggenheim in New York, zo'n twintig jaar geleden. Ik groeide op in L.A., maar woonde toen al tien jaar in New York. Zij was er toevallig op vakantie bij een tante die er werkte. Het was een coup de foudre en ze kwam al snel bij mij wonen. Een paar jaar later verhuisden we naar Brussel en trouwden we in een tenue van A.F. Vandevorst.”

Nog tot 23 oktober loopt zijn expo *Man Jok* op drie verschillende locaties in Brussel: bij de galeries Faider en La Forest Divonne en in de kunstruimte Odradek, jeffkowatch.com